

Lời chú thích quan trọng của tác giả :

Như mọi lần, tác giả trân trọng nhắc lại với bạn đọc thân mến rằng, tuy dựa vào thực tế địa lý và thời sự, những nhân vật và tình tiết mà cuốn tiểu thuyết này chứa đựng, chỉ là sản phẩm của tưởng tượng. Mục đích duy nhất của người viết là mua vui cho bạn đọc, bởi vậy, nếu trong muốn một, có sự gần gũi hoặc trùng hợp với sự việc xảy ra ngoài đời, đó chỉ là ngẫu nhiên, ngoài ý muốn và trách nhiệm của tác giả.

NGƯỜI THỨ TÁM

VIII

Một đêm bạc triệu

Văn Bình buông tay xuống, bước tréo sang bên thủ thế. Tiếng nói của người lạ không làm Văn Bình sửng sốt Chẳng đã biết ai rồi.

Chàng quay lại mỉm cười :

— Chào cô Vương Lệ.

Vương Lệ chĩa khẩu súng cán ngà xinh xắn vào ngực chàng, đôi môi cong lại, khiến sức thêm muốn tăng lên :

— Ông là ai ?

Văn Bình nhún vai :

— Tôi là bạn của cô, và của Bôrin.

— Tên ông là gì ? Ông vào đây đêm hôm với mục đích gì ?

— Gớm, cô hỏi nhiều quá. Cô không cho Bôrin ngủ sao !

— Nhà tôi còn ngủ say. Ông là ai ? Nếu ông không nói thật, miễn cưỡng tôi phải gọi điện thoại cho nhà chức trách.

— Nếu cô quên số giấy nói, để tôi nhắc. Số 3070, phải không có ? (1)

Thiếu phụ giựt mình.

Dưới ánh đèn đêm, Văn Bình thấy nàng có bộ ngực và cặp giò tuyệt đẹp. Về mặt khôi ngô và thân hình cân đối của Văn Bình cũng làm nàng xao xuyến không ít.

Tuy nhiên, nàng giựt mình vì chàng vừa nhắc tới số điện thoại 3070. Số điện thoại của Phan Mỹ.

Chàng nhìn vào giữa mắt nàng :

— Bây giờ cô còn muốn gọi điện thoại cho công an nữa không ?

Nàng thở dài sườn sượt :

— Ông muốn gì, nói đi. Tại sao ông lại lên vào nhà tôi, và ám hại Bôrin ?

Chàng đáp :

— Cô làm rồi. Tôi không định giết Bôrin mặc dầu Bôrin chết sẽ có lợi nhiều cho cô. Tôi chỉ muốn Bôrin ngủ một giấc dài, để tôi được tự do nói chuyện riêng với bà. Song tôi biết rồi. Tôi biết Bôrin còn lâu mới dậy.

— Tại sao ?

— Tại bà đã cho chồng uống thuốc ngủ.

1) Điện thoại ở Hà Nội gồm 4 số, chứ không 5 số như ở Sài g n.

Không hiểu sao Văn Bình lại gọi nàng là bà, sau khi dùng tiếng « cô » ngọt sớt. Tiếng bà có lẽ làm nàng khó chịu. Chàng nói tiếp

— Nhìn cái miệng, đôi mắt, cách nằm, và nghe hơi thở, tôi biết ngay. Tôi còn nghĩ thấy mùi thuốc ngủ nữa. Phải không cô Vương Lệ ?

Thiếu phụ đưa móng tay lên miệng cắn, không nói gì hết. Ngón tay của nàng đẹp lạ lùng. Thảo nào nàng học đánh dương cầm, cốt cho đàn ông chiêm ngưỡng mười ngón tay thập bút, trắng phau phau, không một vết rạn, không một hạt bụi.

Biết tâm trạng nàng đang bấn loạn, Văn Bình giảng thêm một đòn tâm lý nữa :

— Đêm nay, chắc cô bận nhiều nên không cho Bôrin uống baxbitan, amiton, hoặc evipan (1), vì những thứ thuốc ngủ này chỉ công dụng từ 6 đến 2 giờ thôi, phải không cô ? Tôi nghĩ thấy một mùi quen quá, thứ thuốc cô cho Bôrin uống, dân anh chị bên Mỹ thường đổ vào rượu để đầu độc nhau.

Wang Lệ hét lên :

— Tôi van ông. Ông muốn gì, nói đi ?

Chàng kéo dài giây phút bấn loạn bằng giọng nói từ từ, ngao nghê :

— Tôi chẳng muốn gì hết.

— Vậy, mời ông ra ngay, tôi bận việc.

— Hừ, cô bận việc nên cho chồng uống hydôr-rát cêrô (2)

(1) *barbital, amytal, evipal, thuốc ngủ*

(2) *hydrate de chlore (chloral hydrate) một thứ thuốc mê cực mạnh, đợ nhà bác học Liebig phát minh ra năm 1832.*

Giọng nàng run run, chứa đầy sợ sệt :

— Trời, ông là ma xó, cái gì cũng biết.

— Cái mùi hăng hăng ấy, ai chả biết. Tôi còn biết thêm hydơrat còlo là một chất màu trắng, dễ trộn với rượu, nhưt là rượu huyết kỳ thi người uống không nhận ra được. Trong vòng 15 phút, Bôrin nặng mí mắt, và ngủ lả ra như khúc gỗ. Vào máu, chất hydơrat còlo biến thành thuốc mê. thứ thuốc mê người ta chụp vào mũi bệnh nhân trong phòng mổ ấy mà... Song cô nên thận trọng, vì uống quá liều Bôrin có thể đứng tim mà chết.

Nước mắt ràn rụa, nàng lại thét lên :

— Em van ông, em lạy ông. Ông làm gì em cũng chịu. Ông đừng day nghiêng em nữa.

Chàng cười nửa miệng :

— Cô nói khế chứ Tuy bị mê, Bôrin có thể bị tiếng ồn đánh thức dậy bất cứ lúc nào. Hydơrat còlo khác thuốc ngủ thông thường, cô quên rồi sao ?

Nàng rút mù soa lau mắt :

— Vâng, em mời ông sang phòng bên. Phòng ngủ của em.

Văn Bình thân nhiên bước vào căn phòng bày biện sang trọng : một cái giường thấp trải ga màu hồng, gối thêu một người đàn bà khỏa thân, một cái tủ áo bằng gỗ trắng hai cái ghế dựa lợp nhung vàng, trên tường treo la liệt chân dung Vương Lê mặc áo tắm hai mảnh nhỏ xiu.

Nàng ngồi bệt xuống giường :

— Em xin nghe ông.

Văn Bình chậm thuốc lá :

— Cô có hẹn mấy giờ với Phan Mỹ ?

Đột nhiên mặt nàng biến sắc :

— Ông là ai ? Ông là nhân viên phủ Thủ tướng, hay là của đại tá Ka-mốp ?

— Yêu cầu cô trả lời tôi. Tôi là ai, có không cần và không nên biết.

— Em chưa thất thân với Phan Mỹ, xin ông đừng nghi làm. Giữa Bôrin với em, hồ cách biệt đã sâu lắm rồi.

— Cô có hẹn mấy giờ với Phan Mỹ ?

Nàng ứa lên khóc :

— 8 giờ. Tại sao ông chỉ muốn biết giờ em hẹn mà không chịu tìm hiểu nguyên nhân xa cách giữa em và Bôrin. Vả lại, em cũng chưa hẳn yêu Phan Mỹ.

— Không yêu tại sao lại hẹn ?

— Bôrin ghen tuông vô lý, em không chịu được. Bôrin lại...

Nàng lặng thinh. Văn Bình mỉm cười :

— Tôi biết rồi. Bôrin bất lực, không thỏa mãn được đòi hỏi của cô, nên cô tìm đến Phan Mỹ. Nhưng tôi tin rằng Phan Mỹ cũng chưa thỏa mãn được cô. Nói đang hơn, chưa biết cách thỏa mãn.

Nàng rung mình ớn lạnh.

Văn Bình nghiêng nét mặt :

— Qua 8 giờ rồi, sao chưa đi gặp Phan Mỹ ?

— Trưa nay, em cãi lộn với Bôrin. Anh ấy giận em, lên lầu ngủ đến chiều. Em pha thuốc mê cho Bôrin nồng để đi tối cho dễ. Nhưng đến khi thấy chồng ngủ say em lại hối hận. Em gọi giầy nói cho Phan Mỹ biết đến hôm khác.

— Y trả lời ra sao ?

— Phan Mỹ cũng bàn cho đến 11 giờ. Anh ấy đòi em phải đi với anh ấy đêm nay.

- Y không sợ Bôriu ư ?
- Anh ấy biết chồng em đã ngủ say.
- Y đã đưa hydơ rất còilo cho cô.
- Vâng.
- Khi nào y đến ?
- Sau mười một rưỡi.

Văn Bình lẳng lẳng lại bàn, rót hai ly vodka, đưa cho nàng một. Chàng cụng ly, giọng thân mật:

— Mời cô uống cạn với tôi.

Nàng uống một hơi hết sạch. Mặt đỏ bừng hơi men, nàng nhắc lại :

— Ông muốn em làm gì ?

Văn Bình nói :

— Tôi muốn cô điện thoại cho Phan Mỹ, hẹn gặp tại Bộ Ngoại giao. Trong văn phòng của y.

— Có ông cùng đi không ?

— Dĩ nhiên là có, song tôi núp trong thùng xe.

— Trời ơi, em không thể giúp ông giết Phan Mỹ.

— Tôi không giết Phan Mỹ. Tôi chỉ nhờ cô đưa tôi lọt lên lầu, qua khỏi các vọng gác.

— Để làm gì ?

— Có tờ mờ quá. Có tha hồ hú hí, tôi sẽ đứng ngoài. Khi về, cô lại cho tôi vào thùng xe. Ra đường, ta sẽ từ biệt.

— Thôi tôi hiểu rồi, ông định ăn trộm tài liệu. Ông đừng mong tôi làm đồng lõa trong việc bắt nhân ấy.

— Tôi chồng chung vợ chạ còn bắt nhân non nhiều.

— Mời ông ra ngay. Tôi không sợ đâu.

—Ồ, cô đuổi tôi ư ? Cô không sợ tôi báo cho Bôriu biết sao ?

Nàng cười hiềm độc :

— Mời ông tự tiện. Ông quên tôi là công dân Liên bang Xô viết. Chế độ cộng sản cho phép tôi được tự do ly dị.

— Cô muốn thảo luận chủ nghĩa mác xít nữa ư ? Năm 1924, Lênin ra nghị định cấm đa thê, song công cuộc tập thể hóa đã làm hàng triệu gia đình tan vỡ nên sau khi Lênin chết, đạo luật hôn phối 1927 cho phép tự do ly dị. Chồng muốn bỏ vợ chỉ cần báo tin cho sở hộ tịch là được ăn ở với người đàn bà khác. Vợ cũng vậy, người vợ có quyền ngủ với nhân tình và tự do bỏ chồng.

— Ông nói đúng đấy. Tôi sẽ dựa vào luật 1927 để bỏ Bôriu.

— Cô còn quên đạo luật 1936 của Stt ta lin. Luật này chỉ cho phép ly hôn nếu hai bên thỏa thuận. Luật 1944 còn nghiêm ngặt hơn, ai muốn ly dị phải ra tòa án nhân dân, và nộp phạt hai ngàn rúp một số tiền khá lớn.

— Đối với tôi, hai ngàn rúp không có nghĩa gì.

— Nhưng chồng cô sẽ không thỏa thuận ly dị.

— Phan Mỹ có nhiều thế lực hơn Bôriu. Và tôi sẽ được thỏa mãn.

— Vương Lệ, cô gan thật. Song tôi còn có thể báo tin cho vợ Phan Mỹ biết nữa.

— Càng tốt. Tôi càng được ăn ở dễ hơn với Phan Mỹ.

Văn Bình trợn mắt :

— Cô là một con hồ ly.

dấm bông, chai vốt ka ở Đông Bá linh, thế mà Còrê lại có đầy đủ, nhiều khi thừa nữa.

Mỗi lần đi «bum», Còrê mang tới hàng kilô dấm bông loại tốt nhất, hàng chục chai rượu mạnh, hàng tút thuốc lá thơm. Mãi sau này Còrê bỏ trốn. Vương Lệ mới biết y là gián điệp Tây Phương.

Việc đầu tiên khi xuống hầm, đóng cửa lại, là lột bỏ hết quần áo. Đêm thì nhưt nằng thẹn thò còn e ấp chiếc áo tắm hai mảnh màu đen. Bọn con trai ủa lại giựt xuống và xé nát.

Trai gái trần truồng ôm nhau nhảy cuồng loạn theo nhịp điệu man rợ của những đĩa hát lạ lừng do Còrê mang tới.

Nhảy chán rồi ăn, rồi uống. Uống say mềm lại ôm nhau nhảy. Dưới ánh sáng lung linh của ba ngọn bạch lập, cả bọn quên hết thực tại. Trai thiếu gái thừa nên con gái thường nhảy với nhau.

Quá nửa đêm, cả bọn mệt nhoài, nằm sóng sượt trên sàn hầm, tha hồ ân ái.

Bọn họ yêu nhau không lựa chọn, may ai thì được, nhiều khi trách nhau, bọn gái cầu xé và chửi rủa như linh lễ dương trong các cuộc hành quân trừng phạt ở thuộc địa.

Vương Lệ đã chụp hình trần truồng với đám trai gái khát tình trong hầm. Và bức ảnh kinh tởm này đang nằm trong tay nàng.

Nàng ngó Văn Bình, cặp mắt van lơn :

— Anh là bạn của Còrê phải không ? Bây giờ Còrê ở đâu ?

Chàng đáp :

— Còrê đang ở Pháp, Còrê dặn tôi đến

tim em. Cố nhiên, em không bao giờ muốn lấm hình này lọt vào tay công an Hà nội. Thật ra, tôi không có ý hại em, mà chỉ xin được điều đình với em. Mặt khác, tôi còn có thể giúp em sống lại những phút thần tiên như hồi với Còrê.

Vương Lệ buông tấm ảnh xuống, chống tay lên nệm, nhìn chàng trần trần. Mím môi bí mật, chàng tát một cái. Nàng ngã lộn nhào, năm đầu ngón tay in rõ trên má. Nàng thét đau đớn :

— Trời ơi, sao ông đánh em ?

Chàng nắm cánh tay nàng, kéo giựt lại trong một cử chỉ tàn bạo. Rồi hôn thật mạnh vào môi, Nàng dẫy dụa rồi nhũn người ra. Chàng nghe rõ tiếng rên nho nhỏ của nàng.

Song chàng đã xô thiếu phụ xuống và tát thêm cái nữa. Tiếng rên của nàng trở nên to hơn. Văn Bình nhìn quanh quất, thấy gần bàn phấn một cái phát trần.

Vương Lệ nằm ngửa dưới đất, mắt mở lớn, toàn thân không động đậy.

Văn Bình dơ cao cây phát trần, song không vọt xuống. Đột nhiên, nàng rên rĩ :

— Đánh em đi, đánh em đi, anh ơi !

Chàng túm lấy vạt áo, xé ngược lên, nửa thân trên hiện ra lồ lộ. Bộ ngực của Vương Lệ nhỏ nhắn nhưng rắn chắc. Bụng nàng lép kẹp, không một vết rạn.

Chàng đánh tréo xuống. Một vệt đỏ nằm ngang trên vú. Thiếu phụ la lên :

— Đau quá, trời ơi sướng quá ! Sướng quá, anh đánh thêm nữa, thêm nữa.

Văn Bình tuột hết quần áo của nàng, lật nàng nằm nghiêng, quất liên tiếp vào mông.

Vút, vút, trên chục ngọn roi giáng xuống, một bên dít bị tóe máu. Nàng không còn kêu đau nữa, chỉ rên khừ khừ. Rồi lồm cồm bò dậy, nhào vào người Văn Bình:

— Anh ơi, anh ơi, em yêu anh lắm, anh ơi! Trời ơi, năm sáu năm nay mới có một người hiểu được lòng em...

Văn Bình lấy gót chân tắt ngọn đèn đêm. Căn phòng chìm vào bóng tối.

Phía dưới, thiếu phụ rên như sắp nghệt thở. Tâm trí chàng vẫn sáng suốt. Chàng ân ái với thiếu phụ một cách thân nhiên, như người lực sĩ rướn mình chạy nhanh tới đích.

Trước khi ra Hà Nội, chàng đã nghiên cứu đời tư, nhưt là đời tình của Vương Lệ.

Nàng lao đầu vào cuộc sống cuồng dâm với Côrê hồi còn đi học, vì Côrê đã khám phá ra bị mặt của nàng. Không hiểu vì một lệch lạc thần kinh nào, nàng mắc bệnh masôsit (I) — một biến thái về tình dục, có bị hành hạ đau đớn thân thể

(I) — *masochisme*, một chủ thuyết về tình dục. Người ta dùng danh từ *masochiste* để chỉ kẻ nào đòi bị hành hạ trong khi ân ái. *Masochisme* viết theo tên của *Léopold von Sacher-Masoch*, người Áo, sinh năm 1836. *Masoch* xuất bản năm 1870 một tập đoán thiên, mô tả những cảnh đàn bà đánh đàn ông khi ân ái, đặc biệt là truyện « *Vê nữ khoác áo lông* » thuật lại vụ nàng *Wanda* trối tình nhân *Sperin* rồi đánh bằng roi da trước giờ ân ái.

thì mới hưởng lạc được — và Côrê đã dùng roi da đánh nàng trong mỗi cuộc truy hoan.

Vương Lệ ôm cứng lấy chàng, như sợ chàng biến mất:

— Anh ơi, anh là ai? Chưa bao giờ em được như đêm nay.

Văn Bình ghé miệng vào tai nàng:

— Em chịu đưa anh tới bộ Ngoại giao không?

— Anh muốn gì, em cũng bằng lòng. Em không yêu Phan Mỹ đâu, y ghé tòm lằm.

— Còn anh?

— Đêm nay, anh phải ở lại với em.

— Bờn sắp dậy rồi. Mai anh tới.

Vương Lệ đứng lên, lấy khăn lộ ng quấn quanh người, cầm điện thoại. Giọng rè rè của Phan Mỹ văng ra:

— Em đấy à. Bảy giờ mới mười giờ rưỡi. Trong vòng 1 giờ nữa, anh tới. Hấn ngủ say rồi chứ?

— Rồi. Em muốn tới bộ, tiện hơn.

Phan Mỹ suy nghĩ một giây. Rồi đáp:

— Càng hay. Anh sẽ dẫn lính gác đưa em lên phòng.

— Không. Anh cho chúng nó về đi.

— Về cả sao được. Nhờ đưa n ào ám sát anh thì sao? Lại, còn tài liệu của bộ n nữa. Thôi được, nếu em muốn, anh đuổi bọn gác ra ngoài cổng hết. Em lái xe vào sân sau. Anh sẽ tắt đèn ở cầu thang, em lên gác khỏi ai nhìn thấy.

Vương Lệ quay lại nhìn Văn Bình vẻ mặt kiêu hãnh: Ái ngại, chàng vuốt ve bộ n gực của nàng bị phát trần để lại những vết đỏ chằng chịt. Nàng mỉm cười: